

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve vazebním zasedání konaném dne 16. prosince 2025 stížnost obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2025 sp. zn. 6 T 3/2024 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Krajský soud v Hradci Králové tak, že pod bodem I. podle § 72 odst. 3 tr. ř. ponechal obžalovaného [jméno] [příjmení] nadále ve vazbě z důvodů § 67 písm. a) tr. ř., pod bodem II. podle § 71a tr. ř. zamítl žádost tohoto obžalovaného o propuštění z vazby, podle § 73 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. nenahradil vazbu písemným slibem obžalovaného, ani dohledem probačního úředníka a podle § 73 odst. 4 tr. ř. a contrario neuložil výkon elektronické kontroly plnění povinností uložených v souvislosti s tímto opatřením prostřednictvím kontrolního systému umožňující detekci pohybu obžalovaného.

2. Proti usnesení podal obžalovaný [jméno] [příjmení] včasnou stížnost, a protože po poučení zdejší soudem požádal o konání vazebního zasedání, rozhodoval zdejší soud takovouto formou, a to ohledně obžalovaného formou videokonference, jeho obhájce pak byl přítomen přímo u vazebního zasedání v jednací síni soudu.

3. Je třeba podotknout, že stížnost nebyla písemně odůvodněna, obhájce obžalovaného po krátkém – stran dané problematice odpovídajícím – skutkovém shrnutí případu poukázal též na osobní poměry obžalovaného, a byť uvedl, že odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu v projednávané věci (pozn. nález ze dne 26. 2. 2025 sp. zn. IV. ÚS 170/25) není tím nejpodstatnějším argumentem, přesto na něj odkázal, při argumentaci, že pouhé ohrožení vysokým trestem odnětí svobody pro trvání vazby nepostačuje.

4. Nesmírně široce se ve své výpovědi vyjádřil samotný obžalovaný. Vrchní soud považuje za vhodné uvést, že obžalovanému takové vyjádření povolil, byť se obžalovaný vyjadřoval téměř výlučně ke skutkovým okolnostem případu, resp., reakcí na již ve věci vyneseny rozsudek a námitky proti němu. Přerušen byl obžalovaný až po relativně skutečně dlouhé době, kdy již bylo zcela zřejmé, že se jiným způsobem vyjadřovat nebude, ačkoliv svou povahou šlo zjevně o odvolací námitky, což však rozhodně není předmětem vazebního zasedání. K okolnostem souvisejícím s vazbou se vyjadřoval minimálně, zejména poukazoval na svízelnou rodinnou situaci a okolnosti svého podnikání, kdy by dle svých slov potřeboval osobně učinit nějaké kroky, které z vazby učinit nemůže. Poukázal také na to, že vazby do zahraničí již nemá, je pevně vázán na území České republiky, zejména rodinou.

5. Jak obhájce, tak obžalovaný navrhli vyhovět stížnosti, za přijetí navrhovaných institutů vazbu nahrazujících.

6. Jak se ze spisového materiálu zjišťuje, obžaloba byla na obžalovaného [příjmení] podána mimo jiné pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. i), j) tr. zákoníku ve spolupachatelství, kterého se měl zcela stručně řečeno dopustit koncem listopadu až do 15., resp. 16. 12. 2022 spolu s obžalovaným [jméno] [příjmení], kdy na základě údajné objednávky spoluobžalovaného JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. na usmrcení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], měl poškozeného sledovat, obhlížet místo jeho bydliště v Hradci Králové, kde v jeho blízkosti dne 15. 12. 2022 měl se spoluobžalovaným [jméno] [příjmení] a

[jméno] [jméno] poškozeného přepadnout, zatahnout násilím do automobilu zn. Hyundai r.z. 1 BJ 0758, dále jej spoutat, odvézt k městu Trhová Kamenice, kde měl obžalovaný [příjmení] poškozenému píchnout do krku pomocí injekční stříkačky neznámou látku, čímž měl poškozeného uspat, uvést do bezvědomí či usmrtit, dále měli přeložit bezvládné tělo poškozeného do automobilu obžalovaného [příjmení] zn. Chrysler Grand Voyager r.z. 2 BY 3678, s nímž měl obžalovaný [příjmení] odjet na nezjištěné místo v Jihomoravském kraji, kde měl tělo poškozeného umístit do vodní plochy, a pokud již poškozený nebyl mrtev, tímto způsobem jej usmrtit.

7. Ve věci došlo dne 7. 11. 2025 k vyhlášení odsuzujícího rozsudku, v němž byl obžalovaný uznán vinným stručně řečeno fyzickým útokem na poškozeného [jméno] [příjmení], kdy v takovém jednání krajský soud spatřuje zvláště závažný zločin zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku. Ohledně dalších dvou skutků byl uznán vinným přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovanému pak byl podle § 170 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Proti rozsudku podal odvolání obžalovaný, a v jeho (a obžalovaných [příjmení] a JUDr. [příjmení]) neprospěch státní zástupkyně. Byť nemá vrchní soud odvolání státní zástupkyně k dispozici, z jednotného postupu vůči třem jmenovaným obžalovaným lze s pravděpodobností, blízkící se limitně jistotě, konstatovat, že státní zástupkyně bude patrně trvat na znění obžaloby.

8. Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroků napadeného usnesení i řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

9. Vrchní soud znovu konstatuje, že naprosto převážná část stížnosti, jak ji odůvodnil obhájce a obžalovaný u vazebního zasedání, obsahovaly hodnocení a posuzování důkazů. Vrchní soud proto opět opakuje, že posuzování skutkového stavu – nad rámec nutného posouzení pro vazební důvody, jak bude též dále uvedeno – se zabývat nemůže, neboť mu taková činnost v současném stádiu řízení procesně prostě nepřísluší, a to ani po vynesení rozsudku soudem prvního stupně – k tomu však zcela podstatná argumentace v závěru tohoto rozhodnutí.

10. Vrchní soud chápe, že obžalovaný je celým případem zcela zaneprázdněn, a přirozeně tak argumentuje jeho skutkovými okolnostmi. Nicméně pro soud se i v tomto případě jedná pouze o zákonné podmínky pro vazbu v tom smyslu, zda jsou dány skutečnosti, které odůvodňují podezření ze spáchání trestného činu, pro který je obžalovaný stíhán (viz § 73c tr. ř., resp. § 67 tr. ř.). K tomu nezbyvá než zopakovat, že ve spise jsou nepochybně důkazy v neprospěch obžalovaného, které jej zcela jistě činí podezřelým z protiprávního jednání. Naprosto zřejmé je to pak z faktu, který se prostě stal a objektivně existuje – a tím je vynesení odsuzujícího, byť nepravomocného rozsudku, kterým byl obžalovanému uložen citelný trest odnětí svobody v trvání osmi roků.

11. Navíc lze zopakovat, že při existenci podání odvolání státní zástupkyně je obžalovaný fakticky nadále stíhán mimo jiné pro zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. i), j) tr. zákoníku, a není tak vůbec vyloučeno, že by věc nakonec mohla takovýmto způsobem skončit. Vrchní soud ovšem považuje za nutné zdůraznit, že tato poznámka nemusí vůbec vyjadřovat jeho nahlížení na celou kauzu, jde, „pouze“ o konstatování současného stavu věci, při úvaze o vazebních důvodech.

12. Ačkoliv vrchní soud také rozumí steskům obžalovaného ohledně jeho rodiny, případně podnikání, jde v daném případě – při projednávání tak závažných okolností – o skutečnosti, které nemohou mít na existenci vazebních důvodů podstatný, a již vůbec ne rozhodující vliv. Pokud se

obžalovaný nechtěl dostat do vazby, neměl takovou příčinu zavdávat orgánům činným v trestním řízení jakožto zcela důvodně podezřelý ze závažné trestné činnosti.

13. Pokud jde o argumentaci nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2025, resp. vyhlášeno dne 4. 3. 2025 sp. zn. IV. ÚS 170/25, pak jde o argumentaci zcela irelevantní, neboť – ostatně jako takřka každý nález Ústavního soudu v trestní věci – jde o přísně individuální právní akt, týkající se výlučně obžalovaného [příjmení] [příjmení]. Vrchní soud pouze podotýká, že tohoto obžalovaného propustil z vazby bez jakékoli vědomosti o způsobu rozhodnutí Ústavního soudu již dne 21. 2. 2025. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] je pak osobou zcela odlišnou (zejména pro účely rozhodnutí o vazbě) od obžalovaného [příjmení], a to jak věkem, tak celkovým zdravotním stavem, tak zejména teritoriálním a sociálním ukotvením v České republice, jakož i kontakty do zahraničí stran možnosti tam pobývat.

14. Kontakty obžalovaného [příjmení] (např. i při možné spolupráci s obžalovaným [příjmení]) do zahraničí zcela jistě nevymizely. Vazba na rodinu je jistě podstatná, nicméně lze si představit nejrůznější možnosti jednání jednotlivých osob.

15. Tolik tedy stručně pro argumentaci o zamítnutí stížnosti obžalovaného a trvání vazebních důvodů, které jsou, mimo jiné, vynesným odsuzujícím rozsudkem pouze zesíleny. Nicméně nejpodstatnější pro aktuální rozhodnutí je následující odstavec.

16. Jak totiž vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zbavení osobní svobody po prvoinstančním, byť nepravomocným, odsuzujícím rozsudku není již považované za vazbu, na kterou by měl být aplikován čl. 5 odst. 1, písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání“), ale jde o zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem podle čl. 5 odst. 1, písm. a) citované Úmluvy (viz rozsudek I. ÚS 185/14 ESLP ve věci Wemhoff proti Německu č. 2122/64 ze dne 27. 6. 1968, § 9). Z daného vyplývá, že Úmluva považuje zbavení svobody po prvoinstančním odsuzujícím rozsudku za zásadně odlišné od vazby před nepravomocným odsouzením. Fakticky tak tedy neklade na tuto vazbu žádné zvláštní podmínky, které jinak existují při aplikaci čl. 5 odst. 1, písm. c) Úmluvy Evropský soud pro lidská práva v těchto případech vyžaduje pouze, aby byly splněny obecné podmínky čl. 5 pro zbavení osobní svobody, zejména zákonnost. Také Ústavní soud ve svých rozhodnutích opakovaně dovodil, že odsouzení soudem první instance k vysokému nepodmíněnému trestu, byť nepravomocné, představuje zásadní změnu situace ve vztahu k odůvodnění útekové vazby, neboť značně posiluje hrozbu útěku (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 185/14, usnesení ze dne 14. 8. 2008, sp. zn. III. ÚS 1577/08).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 16. prosince 2025

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu